

rium, som vi ønske os det; vi have Tillid til det, og jeg tænker ogsaa, det har Tillid til os; og foreløbig er der ingen Grund for os til at komme ind paa Storpolitik. Det er ikke saadan som i gamle Dage, da de storpolitiske Bølger ved Finanslovens første Behandling gik højt. Men jeg skal dog gøre den lille Bemærkning til de Moderate, at de have virkelig ingen Grund til at beklage sig over, at de her have faaet Svar paa Tiltale. Det er deres egen Skyld. Er Forholdet ikke det — det vide alle ældre Medlemmer — at deres afgangne Fører, Bojsen fra Møen, aldrig kunde rejse sig og tale her i Tinget uden at brovte af den Bedrift, han havde begaaet den 1ste April 1894? Og var det ikke ligesaadan med det ærede Medlem for Verninge (H. Holm) forleden? Han vilde gerne formelt og officielt give Adressen til H. M. Kongen sin Tilslutning, men han skulde dog gøre en Del Krumspring, saa at man kunde forstaa, at det ikke var rigtig ment, som det var sagt. Saa længe de Herrer blive ved paa den Maade, maa de undskylde, at de faa Svar paa Tiltale; for de maa vel vide, at vi anse den Bedrift, de begik den 1ste April 1894, for at staa i Klasse med den Bedrift, der blev udført i Danmark Natten mellem den 27de og 28de Juli 1866, og naar de saa stadig beraabe sig paa deres store Bedrift, at det er deres Politik, der har sejret, saa manglede det bare! Vi, der vare med til at se deres Politik fra 1890 til 1894, hvor alt gik ved Lodder og Tridseværk og ved Aftaler bag Kulisserne, vi se, at deres Politik var ikke Venstrepolitik. Men naar de sige det, saa give vi dem Svar paa Tiltale. Ja, naar de vilde tale saadan som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) forleden Dag, og handle derefter — for det er det, det kommer an paa! Det kan ikke nytte, de komme og sige, at de ville støtte Ministeriet, naar de ligefrem ere enige med Ministeriet i, hvad det kommer med; tak dem Skam for det! Det har vi Venstremænd ogsaa gjort over for Højreministrene. Men lad os se, om de ville støtte Ministeriet, naar det kniber, naar Situationen er saadan, at der maaske er noget, der slet ikke er saa behageligt, og som de ikke er fuldstændig enig med Ministeriet i, men som de dog gaa med til for Princippets Skyld og for at holde paa Systemet. Lad os se, om de saa støtte os. Dersom de gøre det, saa tro vi dem; men i Henhold til deres tidligere Politik og Gerninger sætte vi et lille Spørgsmaalstegn ved, naar de fortælle, at nu vil de ogsaa være med.

Det Spørgsmaal jeg vilde rette til den højtærede Justitsminister, er et Spørgsmaal, som nu for i alt Fald tredje Gang kommer frem ved Finanslovsbehandlingen, og der er et godt gammelt Ord, der siger: alle gode Gange tre. Det er et Forhold, som angaar Højesteret. Højesteret tænker jeg, vi alle have den dybeste Agtelse og Respekt for, og jeg tror, vi maa sige, at naar det gælder kriminelle Forbrydelser, have vi en fortrinlig Højesteret. Jeg, der kun er Lægmand, har beundret Højesteret, naar jeg har set dens Domme. Naar vi ellers komme til Juristerne, kunne vi ofte ikke forstaa, at deres Ræsonnementer kunne sættes i Forbindelse med sund Fornuft, og jeg har dog ment, at det var Landets højeste Jura. Derimod dømmer Højesteret saadan, at vi Lægfolk næsten altid maa sige, at det er udmærket. Det er ikke saadan, at den trækker Lovbogstaverne og Paragrafferne ved Haarene, men den siger, hvad sund Fornuft kan sige om Spørgsmaalene. Derfor forekommer det mig, at Højesteret, eller hvem det nu er — det vil nok den højtærede Justitsminister oplyse os om — er ved at komme ind i en Skure, som efter min Mening er alt andet end fin, og som virkelig, hvis den fortsættes, vil nedsætte Højesteret i Befolkningens Øjne. Dersom ærede Medlemmer ville se i Anmærkningerne Tillæg A, Side 615, ville De finde blandt andre Pensioner paa dette Finanslovsforslag, at der er en Højesterets-assessor Lund, der nu skal gaa af, og han skal have 8000 Kr. i Pension (Afbrydelse: Det er Loven!). Nej, det er netop ikke Loven; saa trækkes den i al Fald ved Haarene. Det ønsker jeg nok lidt Oplysning om, da det nu er tredje Gang, noget saadant finder Sted.

Den første Gang, jeg har kunnet finde et lignende Tilfælde, er i Finansloven 1889—90, Sp. 419, hvor det er omtalt, at Assessor Finsen er gaaet af med en Pension paa 8000 Kr. Og man vil endvidere finde i Finansloven for 1898—99, Sp. 627, at der er endogsaa en Højesteretsassessor gaaet af med en Pension paa 10,000 Kr. (Se Høgsbro: Det var Justitiarius!) Ja, det var Justitiarius, det vide vi godt. Hvad staar der i Finansloven som Motivering for, at Højesteretsassessoren skulle have 8000 Kr. i Pension? Vi vide jo ellers, at i Pensionsloven er den højeste Pension 6000 Kr. Der staar, det er i Henhold til Grundlovens § 73. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse § 73 i vor Grundlov. Den lyder saaledes: „Dommerne have i deres Kald alene at rette sig efter Loven.